

PILLANATFELVÉTELEK

LOLI

Barátom, a kalandor eloltotta a lámpást s ledült a fülke plüsspamlagára. Cigaretája világított, mint egy tüzes skarabeus, ő pedig beszélni kezdett.

Ó, Loli! — sóhajtott. Mikor tizennégy éves volt, felvette mamája budoárjának kecses lábú asztalkájáról Faublas lovag memoárjait. Megsimogatta a gyönyörű könyvet és szent áhítattal bámulta a címlapján szerelemtől ájultan fekvő nő arcát. A csudaszép japán papír a parázna hercegasszony alsóruhájáról álmodott, kéjesen zizzentek meg az aranszegélyű lapok Loli édes kezében és szétnyíltak, mint a százezer esztendeig rejtgetett, szent misztikumokra boruló színarany ládácska fedele.

A lovag vágytól vonaglott, vékony spádéja reszelt oldalán, mert hegye a hercegnő topánkájának orrához simult. A kis dívány valami ismeretlen nyelven sóhajtott, karcsú lábai rogyni készültek az izgalomtól, — ó! mert a hercegnő lába, ó! a combja, miért költők lettek öngyilkosok, hogy nem tudtak ennek a meleg jóniai oszlopocskának más nevet adni, a kéjtől részegen feküdt rajta, fehéren és vakítóan olvadt bele illatos húsa harisnyájának sárga selyem szalagjába, és melegtől egy parányi rubin tüzelt a csatján.

A lovag keze elveszett a csipkében, kabátja ujjainak fodra bágyadtan omlott el a fehér bőrön, s szája a hercegnő száján hevert, mint két vérpiros gránátalma a fa alatt.

Loli a könyvet visszajuttatta az asztalkára, s mellén a két csudás alabástrom gömböcske izzani kezdett.

Szobájában a madmoazell számtani leckéit javította, Loli elfeküdt a pamtagon, megfogta a lovag kezét, oda-

vonta ruhájához, hol a csipkék kezdődnek, és lehunyta a szemét.

Két éven át egy fekete, mély szemű, forró leány leszboszi szerelemmel marcangolta Loli isteni testét, mely megnőtt, mint a pálma boldog Arábia oázisain és szép volt és rózsaszín volt és fehér volt és szőke volt és erős volt, csak szempillái borultak szürkés zománcú kék szemére olykor-olykor elomolva, mint bál után a megcsudált brüsszeli csipkék.

Egyszer egy húszéves fiúval beszélt, ki szép volt és álmatag, mint egy régen hallott románc elmosódva visszacsengő refrénje.

Loli lehunyta szemét, a pamlagon megjelent a hercegnő elomló teste, és reszketett a lovag spádéja. A fiú keze lankadtan pihent a széken, Loli reánézett, vérében a hercegasszony csipkéi fodroztak forró hullámokat, és magáévá tette a fiú szerelmét, mint egy antik istenasszony.

A Duna fölött sirályok hasa villogott a napsütésben, a szigeten boldog emlékű Szent Margit leányasszony kápolnájának falai mellett egy fülemile fészket rakott, a löversenytéren vén mágnások gukkereztek, a körutakon csudaszép zöld autó után néztek az emberek, a Lipótváros estélyein gyémántok villogtak, Ostendében a tengerben kéjesen nyúltak el a nők, a Tátrában sikoltva ródliztak, Velencében ismeretlen partnert kerestek a gondolázáshoz, és — ó, Loli! — Loli és a lovag keze soha meg nem váltak egymástól.

A sors választottjai váratlanul és szent megilletődésben, mámoros álomban kapták Loli ajándékát, csudás szerelmét, és mikor ébredtek, az álom már tovarebbent, hogy mást ajándékozzon meg az isteni ópiummal.

Ó, és én — s a kalandor hangja vonaglott — ó, majdnem megfogtam az álmot. Valósággá markoltam már — ó! gyalázat, elmenekült előlem — és Loli férjhez ment.

A fátyol hosszan folyt utána, szűz leányok emelték végét, egy ember ment mellette és azt hitte, hogy áldozati bárányt vezet.

A pap keze áldón nyugodott fejükön, Loli elnézett az embereken át, szeme elfelhőzött, kereste a lovag kezét, amint eltűnik az omló, engedékeny csipkében.

MICI

A műhelyben elrontott egy szoknyát. A kisasszony pofon ütötte. Sírt egyfolytában három órát, és a könynyektől keserű volt a torka, mikor este a nyomorúságos, sötét lépcsőházban a negyedik emeletre lépegetett. A sovány, hosszú hajú jogász jött vele szembe s a homályos folyosón belecspeszkedett. Reátapadt kemény húsára és belevájta ujjait formás kis mellébe. Hangtalanul lihegtek, a leány véresre karmolta a fiú csontos kezét, míg levált róla, mint a letépett, mohó pióca, s aztán elégedetten és fütörészve ment le a lépcsőn.

Mici kimosta blúzát, teát főzött és kis darab margarinos vaját kent egy szelet kenyérre, evett és varrni kezdett. Éjjélkor elálmosodott, megfájult a háta, megvetette ágát, levetkőzött s haját kezdte befonni.

A rongyos függöny egy kis nyílásán a sovány jogász nézett be ágaskodva s megleste a szerencsétlenül sivár szoba rejtett kincsét.

Lecsavarta a lámpát, bebújt a vedlett paplan alá, kinyújtotta édes, megkínzott, fiatal testét, és már aludt is Mici.

Három éven át viaskodott mindennap a férfiakkal, kik utánalestek és reá-reácsaptak, mint éhes sakálok a sivatagba tévedt gazellára.

Teste sokszor volt forró, és valami misztikumra vágyott üres vasárnap délutánokon, s szíve ismeretlen nász zenéjét pityegte félve és akadozva. Egyszer csodás ouverture harsant fel benne.

Odaadta magát a megnyílt, megfejtett csodának és reákapcsolódott egy, egyetlenegy férfira síró, boldog és önfeledt odaadással.

A kisasszony a műhelyben azt mondta:

— Hát magával mi van? Nem sül le a pofája nagy hassal idejönni? Takarodjék, bűdös...

Elment. A hídról, mint egy puha, meleg zsák omlott le, piros kartonszoknyáját derekáig fellibbentette a szél. Olyan volt, mint egy stilizált pipacs. Nagyot locsant a vízben.

Egy ember a parton kiabálni kezdett, a hídon egy vén utcaseprő letette a személtlapátot, nagyot köpött — „csak nem ette meg a fene” — mondotta, és lenézett a hídról.

Liának férje szeptemberben bevonult katonának — folytatta a kalandor. — Azon az estén kiültünk a ház elé. A hold az öreg nyárfa leveleit csodálatosra színezte, Lia egy kis fehér macskát tartott az ölében s a csillagokat nézte.

A parkban egy elárvult, szikkadt halastóban búcsúhangversenyt ümmögött két béka, s a ház falához loppal surrant egy-egy denevér. Lia felhúzta egyik lábát az ölébe, másikkra misztikus homályban omlott térden felül valami fehérség. A piciny macska dorombolt, Lia elmeresztette nagy-nagy fekete szemét s vékony ujjai-
val a cica szőrében idegeskedett. Lábainál ültem, valami megmagyarázhatatlan illat borult reám, a cicára tettem kezemet és megtaláltam Lia ujjait. Otthagyta őket és átfonta kezemet, mint egy virágszirom.

Beszéltem, beszéltem, — Lia didergett, kabátommal betakartam lábait, ottfeleltem kezem két csodásan faragott térde között s — ő sírt férje után és perverz kéjjel merült el szenvedésébe.

A nyárfalevelek karcsú nyele már csak bágyadtan tartotta magát a fán, a kis cica is fázósan bújt Lia ölébe, ő kéjesen szomorkodott, én mellette ültem, és mintha untatott volna a vén nyárfa, a hold, a cica és a Lia szeméből lopva áradó perverz bánat.

Lia szoknyája árkan lecsúsztotta a kis cicát, láttam, hogy két lába megfeszül, a hold szemébe süttött és elszínezte apácás szomorúságát.

Felkelt. Lassan és kéjesen, mint tavasszal a nőtény macska, megindult szobája felé. Az ajtóig kísértem, ott kezét fogtunk.

Lia számra csókolt és behúzott a szobájába.